

The Importance of Government in the Torah

Parashat Bo

וַיֵּרְדּוּ כָל־

עַבְדֵי

לְהָאֵלִי וְהִשְׁתַּחֲוּוּ־לִי לֵאמֹר יָצָא אֶתְּהָ וְכָל־הָעָם אֲשֶׁר־בְּרִגְלֶיךָ וְאַחֲרֵי־כֵן יֵצֵא וַיֵּצֵא מִמֶּֽעַם־פְּרָעֹה בְּחָרִי־אָף: (ס)

Then all these courtiers of yours shall come down to me and bow low to me, saying, ‘Depart, you and all the people who follow you!’ After that I will depart.” And he left Pharaoh’s presence in hot anger.

Rashi

AND ALL THY SERVENTS SHALL COME DOWN [UNTO ME] — He showed respect to the king, for as a matter of fact ultimately Pharaoh himself came down to him at night, (Exodus 12:31) “And he said, Arise, go out from the midst of my people”; but Moses did not at the outset say to him, “And thou shalt come down to me and shalt prostrate thyself”, out of respect for the king, (Exodus Rabbah 7:3)

Gen. 49

וַיֹּאמֶר הַשְּׁבַע לִי וַיִּשְׁבַּע לוֹ וַיִּשְׁתַּחוּ יִשְׂרָאֵל עַל-רֹאשׁ הַמֶּטֶה: (פ)

And he said, “Swear to me.” And he swore to him. Then Israel bowed at the head of the bed.

Rashi

AND ISRAEL PROSTRATED HIMSELF — The proverb says: Though the lion is king “when the fox has his time, bow to him” (Megillah 16b).

Mikketz

וַיִּשְׁלַח פַּרְעֹה וַיִּקְרָא אֶת-יֹסֵף וַיְרִיצֵהוּ מִן-הַבּוֹר וַיַּגְלַח וַיַּחַלֵּף שְׂמֹלֵתוֹ וַיָּבֵא אֶל-פַּרְעֹה:

Thereupon Pharaoh sent for Joseph, and he was rushed from the dungeon. He had his hair cut and changed his clothes, and he appeared before Pharaoh.

Rashi

AND HE CLIPPED HIS HAIR, out of respect for the king (Genesis Rabbah 89:9).

Jeremiah 29

כֹּה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל לְכָל־הַגּוֹלָה אֲשֶׁר־הִגַּלְתִּי מִירוּשָׁלַם בְּבָבֶלָה:

Thus said the LORD of Hosts, the God of Israel, to the whole community which I exiled from Jerusalem to Babylon:

בְּנֵי בָתִּים וְשָׁבוּ וְנִטְעוּ גִזְזֹת וְאָכְלוּ אֶת־פְּרִיָן:

Build houses and live in them, plant gardens and eat their fruit.

קָחוּ נָשִׁים וְהוֹלִידוּ בָנִים וּבָנוֹת וּקְחוּ לְבָנֵיכֶם נָשִׁים וְאֶת־בָּנוֹתֵיכֶם תִּנּוּ לְאִנְשֵׁים וְתִלְדְּנָה בָנִים וּבָנוֹת וְרַבּוּ־שֵׁם וְאַל־תִּמְעָטוּ:

Take wives and beget sons and daughters; and take wives for your sons, and give your daughters to husbands, that they may bear sons and daughters. Multiply there, do not decrease.

וְדַרְשׁוּ אֶת־שְׁלוֹם הָעִיר אֲשֶׁר הִגַּלְתִּי אֶתְכֶם שָׁמָּה וְהִתְפַּלְלוּ בְּעֵדָה אֶל־יְהוָה כִּי בְשָׁלוֹמָהּ יְהִי לָכֶם שְׁלוֹם: (פ)

And seek the welfare of the city to which I have exiled you and pray to the LORD in its behalf; for in its prosperity you shall prosper.

Ibid. Chomat Anach, the Chida, 18th cent.

ובגלות יבא השפע לשר המושל על האומה אשר ישראל תחתיה בגלות ומשם יבא השפע לישראל
וז"ש את שלום העיר וכו' כי בשלומה יהיה לכם ש' כי השפע בא אל השר למעלה ומשם בא
לישראל וזהו כי בשלומה יהיה לכם שלום ולכן דרשו את שלום העיר אשר הגלתי אתכם שמה כי
השר של הארץ ההיא יקח השפע והוא ישפיע לכם:

Gan Naul on mitzvot that don't apply nowadays. N. Hertz Wessely on Hebrew..

מצות מניית מלך ואין זה ביד העם, אבל שתהא אימתו עלינו לשמוע אליו. והיא מצוה מדעית. כי צריך איש שיגדור בעד פרצת הזדון כמו שבארנו (חדר ז' חלון ז'). ושנינו (אבות, ג) "הוי מתפלל בשלומה של מלכות, שאלמלא מוראה איש את רעהו חיים בלעו".

Rav Uri Sharki on praying for the kingship

חכמי הקבלה אומרים שהשכינה שורה דרך המשטר הדומיננטי של אותם הזמנים וזו המשמעות של "שלומה של מלכות" - כלומר, הם מפרשים את המילה 'מלכות' בדברי המשנה כאן לא במובן של מלכות הפוליטית אלא במובן של השכינה ששורה בתוך הפוליטיקה. "הווי מתפלל בשלומה של מלכות" - 'שלום' זו מידת היסוד בתורת הקבלה, 'מלכות' זו מידת המלכות, צריך לחבר יסוד ומלכות (למי שמבין את המושגים האלה).

Hon Ashir on Avot

בשלומה של מלכות. אפשר לומר דרמז לנו התנא הכא, דכשמתפלל יכוין לתקון השכינה הנקראת מלכה, ליחדה בברית שלום, כידוע לי"ח

Rambam, Laws of Chanukah 3, 1

The Hasmonean great priests won victories, defeating the Syrian Greeks and saving Israel from their power. They set up a king from among the priests and Israel's kingdom was restored for a period of more than two centuries, until the destruction of the second Temple.

Who were the kings?

140–134 BCE

Simon Thassi

- 134 (110)–104 BCE

John Hyrcanus

- 104–103 BCE

Aristobulus I

- 103–76 BCE

Alexander Jannaeus

- 76–67 BCE

Salome Alexandra

- 67–66 BCE

Hyrcanus II

- 66–63 BCE

Aristobulus II

- 63–40 BCE

Hyrcanus II

- 40–37 BCE

Antigonus

Legislature

Early Sanhedrin

Historical era

Hellenistic Age

- Maccabean Revolt

167 BCE

- Dynasty established

140 BCE

- Full independence

110 BCE

- Pompey intervenes in Hasmonean civil war

63 BCE

- Parthian invasion

40 BCE

- Herod overthrows the Hasmoneans

37 BCE

Avot 3, 2

ר

חֲנִינָא סִגְן הַכֹּהֲנִים אָמַר, הָיִי מְתַפִּיל בְּשִׁלּוּמָהּ שֶׁל מַלְכוּת, שְׂאֵלְמָלָא מוֹרָאָה, אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ חַיִּים בְּלַעוּב

Rabbi Hanina, the vice-high priest said: pray for the welfare of the government, for were it not for the fear it inspires, every man would swallow his neighbor alive.

Maharal of Prague

Really, only need one person and he would be king of the world. But there are more people, so each one wants to be king. The king unites all so we go back to being like Adam...

And we learned in the outside book of the Maccabees (i, 7, 31) After this went Nicanor up to mount Sion, and there came out of the sanctuary certain of the priests and certain of the elders of the people, to salute him peaceably, and to shew him the burnt sacrifice that was offered for the king.

And where do you recite this prayer? The author of the Kolbo (anonymous 13-14th cent, Provence) said, there are places which bless the king on Shabbat after the Haftarah. The Avudraham (14th cent. Sp.) said, after the torah reading on Monday and Thursday before Ashrei. And what is the prayer for the peace of the government? In the notebook of Worms from the days of the persecutions of 1096/7 they said, "He who blessed our forefathers, Avraham, Yitzchak and Yaakov, may he bless our master, the Czar, may his glory be lifted, and may He send blessing and success to his hands to dwell on his throne in justice and righteousness in the land, to life and peace, may peace be with him and his children after him, and let us say, Amen.

Rabbi Shmuel D'Uzeda said that the author of Lev Aovt said, Pray, ie. in every prayer, pray for the government.

For whom should one pray? Rabbienu Yona said, one should pray for all the world. The Meiri said, for the Jewish king and even for the gentile king as it says in Succah, that they brought 70 cows corresponding to the 70 nations.

Rabbi Meir Shapira of Lublin (early 20th cent.) said, even the Vice Cohen says this, who saw the Romans place high priests who were not fitting and they bypassed him, even he says to pray for the peace of the kingship. What is meant by the term “Kingship?” Rashi, the Meiri, and Rav Ovadiah Bartenura say, even the kingship of the nations. The author of the Sefat Emet said, only the kingship of the nations but among Israel, best not to have a king, as it says in Shmuel (I 12, 12), And Hashem your G-d is your king. Rabbi Shmuel D’Uzeda said in the name of the Ritva, pray for the Kingship Above!

Did we pray for Hitler, yimach shemo from 33-42?

המולדת והקהילה") - שהיא בעצם אותה תפילה לישראלית המופיעה ב"איינהיטסגבטבוך" שהוזכרה לעיל. הדוגמא הבולטת לפלורליזם ליטורגי היא הדוגמא של פרנקפורט, עיר אשר נתברכה במספר קהילות אורתודוקסיות. בקהילה האורתודוקסית הכללית נפסקה כנראה אמירת התפילה באמצע שנות ה-30. בבית הכנסת הגדול בקהילת ברויאר הפורשת שבה כיהן הרב הורוביץ, נאמרה תפילת "הנותן תשועה" (ולא נוסח רעדעלהיים) בהסבת ניסוחו של הפסוק בו מוזכר שמו של השליט לנוסח "ואת רוזני מדינתנו ירום הודם"; אמירתה של התפילה נמשכה שם עד שנת 1938. ב"קלויז" של קהילה זו, שהיה מעין "שטיבל" בהנהגתו של הרב ברויאר, לא נאמרה התפילה כלל. גם בבתי הכנסת של המהגרים שהיו באותה עיר, בהתאם למסורת שהיתה נהוגה בחלקים נרחבים של מזרח אירופה, לא נאמרה כל תפילה לשלום המדינה.

"אנקת אסיר": התפילה באירופה הכבושה תחת השלטון הנאצי

יהודית תידור באומל

אני זאומל עם אחרים כל אומלנו מזה ימים לאן שמקום הדין מוחלט ובו לא אומלנו זה אסוננו.
הארצות האירופאיות, שבהן נאמרה התפילה למען השררה בעשרו השלישי והרביעי של המאה
העשרים, היו אותן הארצות המכונות "ארצות האמנסיפציה", הארצות שבהן הרגיש עצמו
היהודי אזרח שווה זכויות, הארצות שבהן הפגינו היהודים בגאווה פטריוטית את השתייכותם
הלאומית. ויתור על אמירת התפילה למען השררה היה עבור יהודים אלה הרבה מעבר
להשמטת תפילה; הוא היה אישור לסיבובם של גלגלי האמנסיפציה אחורה, לחזרה אל תוך
עידן האופל. כל עוד ניתן היה להחזיק בפיקציה שהשלטון הנאצי הינו תופעה חולפת ושקיים
עדיין "שליט", "שררה", "מדינה", "אומה" אחרת שלשומה מתפללים, לא הייתה הרגשה של
כניעה לנסיבות, אותן הנסיבות אשר הפכו כל תפילה למען השלטון הנאצי לגרוטסקה.